

ikke har bestemt, at Offeret skulde forandres til en fast Afgift. Jeg indrømmer, at denne forresten aldgamle kirkelige Afgift har nu noget Stødende for de Flestes Følelse, hvad den ikke før havde. Jeg vilde paa Grund deraf være meget villig til at gaae ind paa en Forandringsmaade, hvis der kunde findes en saadan, der ikke var besværende for Menigheden og ikke medførte for store Tab for Præsterne; men at tage Offeret og gjøre det til en tvungen Afgift, og lægge det enten paa Hartkornet eller paa Formue og Leilighed eller paa begge, det vilde være i højeste Grad besværende for Menighederne; det vilde ikke alene komme til at gjælde Præstofferet, men naar dette skulde gjøres til en bestemt Afgift, vilde det Samme blive Tilfældet med Degneofferet; det vilde i de ringeste Kald blive 200 Rd. og i de højeste Kald 1000 eller flere Rd., som aarlig skulde udskrives og fordeles paa Grundejendommene og paa Formue og Leilighed. Disse Afgifter hvedes nu til forskjellige Tider af høist forskjellige Personer og mærkes næsten ikke; men naar man nu skulde udskrive saadan en Skat foruden alt Andet, hvad der maa udskrives og lignedes paa Sognet, vilde det trykke særdeles stærkt. Der til kommer, at der vilde opstaae en ganske uendelig Uretfærdighed. Man vilde være nødt til at tage Middeltallet af de sidste 5 eller 10 Aar. De Sogne, der i disse Aar havde staaet i et særdeles godt Forhold til Sognepræsten og ladet ham mærke det ved et rigeligt Offer, vilde for bestandig blive straffede med en stor Offerafgift, hvorimod de Sogne, der i saa Henseende havde vist sig karrige, vilde for bestandig blive belønnede med en lille Offerafgift. Dersom der derimod kunde findes et Middel til at afløse Offerindtægten, som ikke var besværende for Menighederne og ikke medførte for store Tab for Præsterne, skulde jeg være villig til at gaae ind derpaa. Jeg maa rose det som noget Fortrinligt ved Udfæstet, at Lønningerne ere ialmindelighed passende fastsatte, og jeg maa gjøre gjældende mod den høitærede 3die Landstingsmand for 1ste Kreds (Clausen), at Løn-

ningerne virkelig ikke ere saa smaa, som det forekom ham. Ministeren har nemlig fulgt to Regler, som jeg begge i høi Grad maa bifalde, hvorved Lønningerne forøges. For det Første har han med Hensyn til Hjemmeindtægterne, da Regjeringen ikke har kunnet garantere deres fulde Beløb, foreslaaet, at de kun skulde ansættes med $\frac{4}{5}$ af det fulde Beløb; og derved forhøies altsaa Indtægten med $\frac{1}{5}$. Dernæst har han foreslaaet, at Tillæget af Lønningsfonden skal beregnes i Korn efter en Capitelstart af omtrent 22 Mark, men udbetales efter den aarlige Capitelstart og det er naturligtvis atter en Fordeel for Embedet. Derhos er det sikrende for Lønningsfonden; thi naar der indtraadte smaa Capitelstarter — og jeg maa erindre Thinget om, at vi i 1849, altsaa for ikke saa længe siden, havde særdeles smaa Capitelstarter, langt under den her foreslaaede — saa kom Fonden ikke i nogen Fare; thi den udbetalte kun efter samme Beregning, som den indtog efter. De øvrige gavnlige Følger af Loven ville jo være, at de smaa Kald vilde blive forbedrede, at Indtædelsen i Kaldet gjøres mindre byrdefuld ved, at Naadesaaret ophæves og Indløsningssummen bortfalder, af hvilke to Ting især Naadesaarets Ophævelse vil være en særdeles stor Forbedring af Kaldet og en særdeles Hjælp for Begyndere; thi paa Grund af Naadesaaret maa han nu ofte vente $1\frac{1}{2}$ Aar, inden han kan faae Løn af Kaldet. Jeg maa fremdeles rose, at Pensionsvæsenet ordnes uden at falde de enkelte Embeder til Byrde; fremdeles, at der gives Udfigt til at ansætte Kapellaner pro loco og residerende Kapellaner i en endnu større Grad, end det hidtil har været Tilfældet. Jeg finder det gavnligt, at der er fastsat Alderstillaag; kun kunde jeg ønske, at dette Tillaag kunde gives paa et Trin endnu, saaledes at der blev et Tillaag for en Tjenesetid af 20 eller 25 Aar. Man maa imidlertid ikke mene, at jeg vil forlange det for Intet; jeg vilde til Gjengjæld gjøre en Indrømmelse.